

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 20, Nummer 2
April-Mei-Juni 2014
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721
P 007650

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

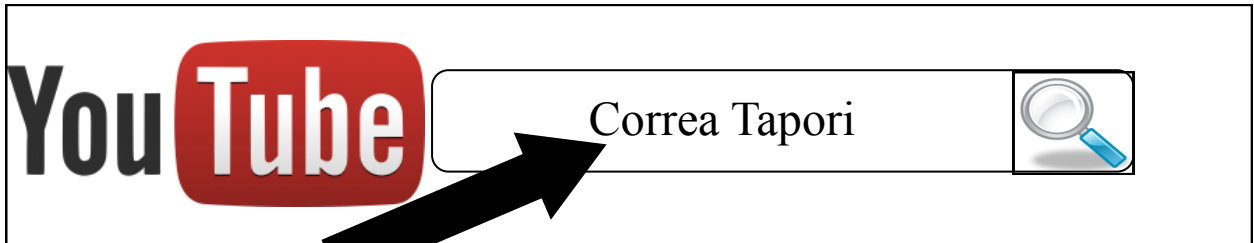
Bijna de hele collectie
"Vogels van Papier" sinds 1996 beschikbaar op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

IN DIT NUMMER:

Wel en Wee	2
Er zijn zo van die dagen dat ne mens graag eens met God een klapke zou doen...	10
Dany Taelman—verslag van een bezoek	12
Tapori in Beeld	14
Feest voor Tapori in Malle: een succes. Dankjewel !	16
Praktische informatie	18

Wel en Wee (I)

Voor je deze “Wel en wee” leest: even het filmpje op youtube bekijken: Tik de zoektermen “Correa” en “Tapori” in in de Youtube of Google zoekbalk en je komt er wel op uit:

Donderdag 6 maart: president Correa en ???????

Inderdaad... we werden totaal onverwachts dan toch door onze president gezien en gehoord en mogen ook wel hopen en rekenen op (een beetje) concrete hulp en ondersteuning. Zijn woorden zijn op dat vlak inderdaad verwarrend, maar het feit dat hij zegt dat het sowieso Tapori zal blijven zijn dat de staat helpt, wil niet zeggen dat we geen hulp zullen krijgen. Hij zegt dat de hulp van overheidswege eigenlijk een gewone verplichting is of zou moeten zijn, een ondersteuning die vanzelfsprekend zou moeten zijn en die niet zou moeten worden afgesmeekt. Dat wij als Tapori hiermee ons werk, naast gewoon dienstplichtig, ook nog "met hart en ziel" doen, daarvoor blijft de staat ons extra bedanken. Hij erkent immers dat ambtenaren of werknemers uit openbare instanties die op het einde

van de maand hun loon opstrijken, al dan niet hun taak vervullende, dit werk over het algemeen niet met dezelfde motivatie doen. Hiermee begeeft hij zich op glad ijs en hij vervolledigt daardoor zijn zin hierover niet helemaal.

Als je dus goed luistert, hoor je tussen de regels dat datgene wat het huidige beleid beoogt niet een nieuw Cuba is, iets waarvoor ik de voorbije jaren echt wel schrik had want er was een duidelijk zwart-wit discours waarbij alle private ondernemingen slecht en corrupt zijn en alle openbare diensten uiterst goed werk zouden leveren. De praktijk liet en laat nog steeds zien dat dit niet altijd zo is. Zonder dat speciaal tikkeltje motivatie, roeping zoals hij het noemt, medemenselijkheid... zal het nooit draaien en blijkbaar ziet men dat op overheidsniveau ook in en wordt dit ook erkend.

Wel en Wee (2)

Na dit onverwachte blitsbezoek kregen we vorige dinsdag bezoek van functionarissen van drie ministeries en van het "super"-ministerie dat alle sociale zaken regelt. Daar bleek duidelijk dat Taporí niet in één schuifje van één ministerie past... Tegelijkertijd erkende die "super-ministerieman" wel dat het inderdaad niet zo mag zijn dat reeds goed draaiende initiatieven zich moeten aanpassen aan de structuur van de ministeries (onze vermoeiende strijd van de laatste jaren). We zijn voor de mensen van de ministeries dus geen gemakkelijke klus maar voor het moment ligt de bal in ons kamp. Voor de rest gaat het goed hier maar ik ben wel erg moe. De voorbije maanden, eigenlijk al sinds september, zijn hier heel zwaar geweest, met veel tegenslagen, situaties die onnodig veel energie opeisen, financieel niet goed rondkomen, nogal wat keren "neen, het is niet goed" of "neen, dit past niet in onze werking" moeten horen - vooral dan i.v.m. onderzoek - de laatste zes maanden drie kinderen die stierven, veel slapeloze nachten... Maar al die miserie is tegelijkertijd ook een kans om na te denken en situaties opnieuw te bekijken en samen met de nieuwe kansen die zich voordoen (zowel in Taporí alsook i.v.m. onderzoek en mogelijke link met de faculteit geneeskunde van de PUCE) misschien wel een stap verder in de goede richting. Ik hoop echt dat het tij aan het keren is en ik trek me op aan alles wat wel goed is en dat is gelukkig ook nog heel veel.

Zaterdag 15 maart: meer gevarieerd kan niet !

'k Ben een lekkere "spaghetti marinari" aan het afwerken en kijk ondertussen de mailkes na. Toch wel een ongelooflijke vooruitgang in vergelijking met vroeger hé! Draadloze verbinding, al loopt die nog

niet zo snel als in België, hebben we hier ondertussen ook. Ik kan dus mailen en tegelijkertijd de kookpotten in de gaten houden. En het zal lekker zijn. Saulo is het gras aan het afmaaien en hij zal wel grote honger hebben. Ik deed deze morgen boodschappen en was blij dat ik aan de groentekramen niet veel meer in de kar moest leggen. We hebben ondertussen veel eigen groenten en het is daarenboven de tijd van de maïs. Overvloed van eigen bodem dus en morgen maken we naar jaarlijkse traditie de maïsbroodjes (humitas), zoute en zoete, naar ieders goesting.

Deze nacht heb ik ook heel goed geslapen en ik heb ook sinds lang gedroomd en het was een mooie droom waar ik nu nog van geniet. In Taporí gaat het ook goed: de reis naar Galapagos van tien kinderen en jongeren met een beperking, samen met hun vader of moeder en aangeboden door een Italiaanse meneer die de president over ons hoorde spreken tijdens dat zaterdagverslag (zie op Google: "la casa de Marita" en "Galapagos" en "Isabela"... misschien ook ooit eens een goede tip voor onszelf) lijkt werkelijkheid te worden. Het verblijf krijgen ze van die meneer en het Ecuadoraanse leger, dat ook vliegtuigen heeft waar passagiers mee vervoerd worden, zou een aantal tickets willen schenken. Ik ben benieuwd en ook heel blij want dit is voor een aantal mensen echt een unieke kans. We spraken in Taporí af dat we allemaal een lijst van tien "favorieten" zouden indienen. Daaruit werd een eerste lijst, wachtlijst inclus, opgemaakt. Een aantal mensen was heel verrast en overdonderd met het aanbod, er waren zelfs tranen van ongeloof en contentement bij. Nu echt hopen dat alles in kannen en kruiken geraakt, want er zal nog wat water door de zee lopen

Wel en Wee (3)

vooraleer ze echt kunnen vertrekken, bij een aantal al te beginnen met hun identiteitskaart.

Maandag hadden we een goede vergadering met Mercy, de voorzitter van de vzw San Juan waarover ik vroeger al schreef. Die werd een goede 20 jaar geleden opgestart door Patrick Gentet, iemand uit Rijsel. Hij is ondertussen al vijf jaar terug in Rijsel, maar de vzw werkt verder. Zij richt zich vooral op kinderen met motorische beperkingen, zonder intellectuele beperking. Hij was indertijd mijn eerste contact om revalidatie te zoeken voor o.a. Mayra, Fabricio, Luis Miguel. We werkten al vaak samen met de leden van de vzw rond kinderen: of bij het seminarie dat we organiseerden, of ik hielp hen bij het opmaken van een verslag over een project dat ze uitvoeren in samenwerking met de staatsmaterniteit en het Ministerie van Volksgezondheid. Zij hebben al een drietal jaar een soort van overeenkomst met het ministerie, i.v.m. vroegdetectie van ontwikkelingsstoornissen bij kinderen die op de "hoge risicozaal" van de materniteit lagen. Met die financiering kunnen ze een deel van hun andere diensten onderhouden. Het werd een goede en interessante vergadering en we leerden veel bij. Mercy gaf ons duidelijke richtlijnen over het opstellen van onze overeenkomst zodat onze samenwerking met het Ministerie van Volksgezondheid wat vlotter loopt dan die van hen, vooral in het begin dan. Het grootste probleem blijft blijkbaar het gebrek aan kennis en ervaring van de jonge mensen op het ministerie.

Er is ook een gebrek aan een duidelijke visie rond de zorg voor mensen met een beperking. Zij laten zich vooral (ver)leiden door de grootste modellen, vaak van internationale of multinationale organisaties, vaak ver van ons bed en geschreven van op de bureaus. Dit laten samenvallen met

goed werkende lokale initiatieven, zoals San Juan en misschien ook Tapori, is vaak een processie van Echternach maar misschien toch ook geen onbegonnen werk.

De eerste stappen zijn alvast gezet en ik werkte donderdag en vrijdag aan een verslag en kader over ons zorgmodel, over onze activiteiten, over onze capaciteiten (vb. berekeningen i.v.m. hoeveel kinderen we kunnen zien in elk luik, berekeningen van kosten, ...), over alle taken die ieder lid van het revalidatieteam moet vervullen om onze visie over beperking (lokale integrale basiszorg, sociale verantwoordelijkheid,...) in werkelijkheid om te zetten. Bij dit laatste helpt het werkboek dat we drie jaar geleden opmaakten door middel van een projectfinanciering die we kregen van de gemeente Wevelgem me heel erg. Dat is toch een mooi en goed teken van efficiënte samenwerking, hé. En je mag het de mensen van de gemeente Wevelgem zeker laten weten.

Volgende week moeten we dit verslag samen met een overzicht van alle kinderen en jongeren met een beperking en hun "zorgzwaarte" (zoals dat nu heet in het 'schoon' Nederlands) voorleggen aan de mensen van het Ministerie van Volksgezondheid. Verder zijn we aan het wachten op een technisch verslag over het bezoek aan Tapori en de verdere vergaderingen van de interministeriële commissie die ons kwam bezoeken. We zijn dus in "blijde verwachting" en hopen op een goede geboorte...

Voilà... zonder dat jullie dat gezien hebben, hebben wij ook al onze spaghetti opgegeten en die was inderdaad

Wel en Wee (4)

lekker. Lientje ligt hier nu ingeduffeld met een lamawollen dekentje het boek "De schaduw van de wind" te lezen... "Zo'n bangelijk boek, mama, ik kan niet meer stoppen met lezen", hoor ik nu en dan. Ze kwam vannacht, na vele jaren, wel weer tussen ons gekropen want ze had een nachtmerrie, heel zeker door dat boek. Ze kan zich ten volle blijven inleven in dingen en situaties, echte en onechte, en ondertussen gaat ze volgende week naar weer zo'n vijftienjarigenfeest van een van haar klasgenootjes, dochter van een van de duurste en misschien ook wel beste gynaecologen van Quito, in de "Club Condado" van... 19.00 tot 02.00 uur. Daarvoor gingen we vorige week shoppen en ze kwam zowaar met kleine hakken thuis en een mooi kleedje ook. Ze zal mooi zijn en zal mogen gezien worden, eenvoudig 'naturelle' en mooi en weten dat ze het zelf niet beseft of niet wil beseffen. Amai, stuurt ge nog wat van dat "sulferpoeder" op...!!!! We mogen in ieder geval van geluk blijven spreken dat ons gasten toch wel eenvoudig blijven want - en val nu niet van uwen stoel - het klassieke vijftienjarigengeschenk voor meisjes uit de high-society, naast mogelijk zo'n groot feest en een uitstapje naar Miami onder gelijkdenkende vijftienjarigen, is nu ook een neuscorrectie... Ook dit is Ecuador, denk ik dan, en zucht ne keer....

Woensdag 26 maart: de molen draait verder

Nu ben ik net terug van een tweede "interministeriële" vergadering. Vorige week werden we hiervoor uitgenodigd, een goed teken, want de vrees bestond/ bestaat toch wel dat alles uiteindelijk zou verwateren. Maar het blijkt niet zo te zijn en de algemene coördinator van het "Coördinerend Ministerie van alle Sociale Zaken" volgt alles blijkbaar op en er wer-

den nu met ieder ministerie concretere zaken afgesproken.

Het Ministerie van Sociale Zaken geeft zijn "ja-woord" voor het uitbouwen van het dagcentrum, waar we zowel het bestaande dagcentrum alsook de ateliers voor jongeren met een intellectuele beperking en nu ook een tussengroep van kinderen met zware handicap die eerder veel zorgen nodig hebben, kunnen onderbrengen.

Het Ministerie van Onderwijs geeft ons materialen en wederzijdse vorming, een toegangspoortje om iets later aan te sturen op de ondersteuning van het inclusieprojectje van kinderen met intellectuele beperking in het gewone onderwijs.

Het Ministerie van Volksgezondheid zou een aantal medische diensten en revalidatie op zich nemen. Er zal wel nog wat water naar de zee vloeien voor alles in kannen en kruiken is. De mensen van het Ministerie van Volksgezondheid waren het minst voorbereid maar dat speelde in ons voordeel want wij waren wel voorbereid met alle mogelijke cijfers over de capaciteit van onze dienstverlening, daadwerkelijke dienstverlening, wachtlijsten, aard en graad van beperkingen, "zorgzwaarte" van de mensen die naar ons toe komen... De coördinator trok op een ogenblik een oogske naar mij en zei achteraf: "Ge hebt ze goed onder tafel gepraat. Die gasten wisten inderdaad van niets en ge hebt er goed gebruik van gemaakt. Groot gelijk..." Zou ik dan toch diplomatischer aan het worden zijn ??? En dan is er ook nog het gebakkelei over onze infrastructuur. Eigenlijk niet zozeer over de infrastructuur op zich maar wel over het gevaar van de rivier die Taporí en alle andere huisjes aan onze kant bedreigt. Terwijl die rechter

Wel en Wee (5)

van het Hoog Gerechtshof die tegenover ons woont, doet alsof zijn neus bloedt maar de rivier zich almaar in onze richting verplaatst... Dat zou moeten opgelost worden met de mensen van het stadsbestuur want het stuk grond waar Tapori op staat is van de stad Quito. Het is dus moeilijker om vanuit de ministeries iets gedaan te krijgen. Er zijn echter alvast twee technische verslagen waarin duidelijk staat dat de stad moet ingrijpen: ofwel de rivier "her-leiden" en een soort van muren bouwen waardoor de grond niet verder afbrokkelt, ofwel op zijn minst Tapori "verplaatsen" en een nieuwe locatie met de nodige infrastructuur bieden... Er zal in ieder geval aangedrongen worden vanuit alle fronten.

We zouden ook een sportleraar krijgen van het Ministerie van Sport. Kwestie van gezond te blijven.

Een goede vergadering dus waar ik toch wel een beetje bang en ongerust naartoe ging, maar nu weer blij en opgelucht mee verder doe. Er moet nog veel gebeuren maar blijkbaar blijven we toch op de goede weg. Ik durf het bijna niet geloven, bang voor ontgoocheling. Ik verlang om helemaal "gerust" te mogen zijn maar ben bang om te verlangen. Met verlangen heb ik al heel vaak de deur tegen mijn neus gekregen. Dus is het best om gewoon hard verder te werken, extra goed voorbereid, alert voor alle opmerkingen en diplomatisch.

Dinsdag 1 april: geen aprilgrap, bittere werkelijkheid: bij de foto's op blz 7.

Ik vertelde jullie al dat Erika, een Taporikindje van kleins af aan, ondertussen een kindje heeft. Jullie reageerden ongelovig: "Ze is toch nog maar een kind, der-

tien of veertien misschien...?" Hier dan enkele foto's, van vroeger en van nu. Kleine kinderen worden groot... met kleine kinderen die opnieuw groot worden... ad aeternum ??? Erika en Paola zijn kinderen uit onze moeilijkste en meest chaotische gezinnen waar hier en daar en nu en dan iemand beter uit komt en anderen blijven trappelen in een vicieuze cirkel. Opnieuw de vraag: "Wordt het ooit beter?" Ik weet het niet, ik denk het wel en ik denk zelfs dat het nu ook al beter is, zelfs met een nieuwe kleine baby, want er zijn mensen die haar en haar kindje graag zien. Misschien toch beter dan toen ze zelf een kleine baby was

Vrijdag 11 april: 'We muizen er van onder'

Dit weekend muizen we er van onder, de paasdrukke voor. En ge zult nooit geloven waar we naartoe gaan: naar Africa, echt waar, gene leugen. Googelt maar ne keer op "Playa Africa". Dat zou een goede quizvraag zijn: "Waar ligt Africa?" "In Ecuador", is het antwoord. Het ligt ergens in het noorden van Ecuador, een klein plekske waar het vol loopt van de Moriaantjes. 't Schijnt heel mooi te zijn, zowel wat de natuur alsook een beetje cultuur en geschiedenis betreft, misschien wel niet het mooiste stukske van de wereldgeschiedenis. We zullen het boek van Isabel Allende "Het eiland onder de zee" meenemen voor ons gasten: wezenlijk en in gedachten ondergedompeld in een stukske geschiedenis.

We zullen wellicht logeren in Las Peñas, in een hotelletje "Playa Amanecer", maar dat is nog niet zeker. Zondagavond zijn we terug thuis en hoop ik jullie enkele mooie foto's te kunnen sturen.
Maandag 14 april: en 't was goed!

Wel en wee (6)

We zijn goed thuisgekomen en hebben genoten van drie dagen Esmeraldas, de groene provincie van Ecuador, met bijna alleen maar zwartjes. We zijn echt in Africa geweest en bezochten er mijnheer Arquimides Simisterra. In het dorpje riep een moeder naar haar dochtertje, Kenya genaamd. Een ander dorpje heette letterlijk "Casa de pobres", schrijf dat maar ne keer op als adres. En het dorpje ernaast heet "Encantada", de "betovering". Heel bijzonder, heel anders, heel eigen. We hebben heel, heel lekker gegeten o.a. een 'plat de fruits de mer' waar we met zessen "buik sta bie" van gegeten hebben, voor 30 usd, kwestie van jullie een beetje jaloers te maken. En 's middags aten we een krabbensoep om "U" tegen te zeggen... We hebben weer schelpen gevonden, veel van die reuzengrote caracollen om onze tuin mee te sieren. Saulo heeft erop leren blazen, precies het signaal van een grote stoomboot. Fotootjes volgen dezer dagen nog.

Ecuador blijft toch een ongelooflijk land vol van tegenstellingen. Tijdens die dagen werden we weer ondergedompeld in pure schoonheid. We hebben dus genoten en het is goed geweest. De batterijen zijn weer opgeladen om morgen weer aan de slag te gaan, om de minder mooie kantjes te helpen bijschaven.

Zaterdag 19 april: reactie 'heet van de naald' (zie verslagje rond de benefiet in Malle)

Inderdaad, de wonderen zijn de wereld nog niet uit en we mogen al zoveel jaren zo voortdoen. Deze vorm van ondersteuning blijkt de meest degelijke, deugdelijke en efficiënte terwijl dit op het eerste gezicht en voor vele mensen niet zo zou

Erika in de zomer 2006

Erika met baby 2014

Paola, ook een Taporikind en een nichtje van Erika met eigen baby

Wel en Wee (7)

lijken. Voor mij is het alleszins de meest deugddoende vorm van ondersteuning: ook recht uit het hart, welgemeend, overtuigd en gedreven. Zo is het goed en zo mag het blijven. Bijzonder is ook dat we hier ondertussen al twee generaties supporters hebben.

Zondag 20 april: PAASZONDAG

Pasen lijkt een goede dag om "van-alles-en-nog-wat" te doen. Niet zo mooi of plezierig voor een feestdag maar we maken er het beste van. Ik geniet van wat rustig gregoriaans gezang via you tube, doe mijn ogen nu en dan dicht, en denk dat ik in Orval ben.

Woensdag 23 april: 'we zullen zien wat het wordt....'

Gisteren en eergisteren twee mooie consultatiemarathons (11,5 en 10,5 uur zonder stoppen...). Houdt er nu wel een koortsblaas aan over maar ben tegelijkertijd ook voldaan. We geraken vooruit met enkele kinderen en er waren ook twee totaal nieuwe kinderen, o.a. een jongen van bijna 9 met het Downsyndroom uit een heel landelijk dorpje op ongeveer een uur hiervandaan. Zijn moeder was wanhopig want de situatie was niet meer te overzien en ontspoot volledig: niet gehoorzamen, duwen en trekken, dingen gooien naar wie hem iets vraagt, ... De jongen gaat naar school, nu in het vierde leerjaar zogenaamd, maar hij kan weinig spreken, heeft geen notie van kleuren, letters, nummers. Als ze hem 's middags ophaalt, moet ze zoeken in welke klas hij zit. Ze laten hem gewoon overgaan want nu moet dat zo, luidt het vanwege de directie en leerkrachten. Dat is dan

"inclusie"... En we zeggen nog ne keer opnieuw: er is nog veel werk aan de winkel. Daarnet nog een goed telefoongesprek gehad met mijn collega Kathy: we gaan er allebei samen voor om aan de consultatie in Tabori een "onderwijseenheid" te koppelen, d.w.z. dat studenten geneeskunde op stage zouden komen. Er is nog wel een hele papierwinkel af te werken maar we zijn ervan overtuigd dat onze weg "van onderuit naar boven toe" loopt. En als de mensen van de verschillende ministeries een handje willen toesteken, dan is dat zeker welgekomen maar het zal zeker niet en nooit onze enige pilaar zijn. Maandag zouden de mensen van het Ministerie van Volksgezondheid op inspectie komen, nog maar een voorbereidende stap om tot ondersteuning te komen. Maar we zagen hen helemaal niet, zelfs geen telefoontje of mailtje met enig bericht. We blijven geduld hebben en sturen aan op een volgende "coördinatie"vergadering waar de zogenaamde vooruitgang geëvalueerd zal worden. De onderhandelingen blijven dus lopen. We zullen zien wat het wordt.

Donderdag 8 mei: uit een mailtje aan de mensen van het PNZC (Prov NZ-Centrum in Roeselare)

Hier gaat het goed verder waarbij het aanbod van de president om Tabori ook van staatswege ondersteuning te geven een extra "elan" op onze jaarwerking zal werpen. Ondertussen is dit bijna drie maanden geleden en kregen we al heel veel "staatsbezoeken" die jammer genoeg vaak meer op inspecties en autoritaire controles lijken dan op het minzaam zoeken naar vruchtbare samenwerking. Maar we leerden ondertussen al geduld hebben en terwijl die ministeriemensen " bezig zijn", "doen wij voort"... Ik krijg er in ie-

Wel en wee (8)

der geval gratis voor niets inspiratie bij voor nieuwe vertelselkes, mogelijks voor in de volgende Vogel van papier. Een goede titel zou zeker iets in volgende aard kunnen zijn: Over kampioenen pingpongspelen en sjampetters (de mensen van de ministeries) en wij... Don Quichote de la Mancha...

Woensdag 28 mei: beschrijving door een huisarts

Hier barstende hoofdpijn, snottebellen a volonté, verstopte oren, knalrode keel, droge hoest, koortsblaar... allez... om maar te zeggen dat ik ergens weer een viruske opgeraapt heb in de consultatie en dat we voor het moment extra koffie

drinken om toch nog te kunnen functioneren. Gisteren en eergisteren weer veel consultaties van 7.30 uur tot 19.00 uur en vandaag nog maar eens "artikeldag" want ik heb beloofd aan de promotoren om de "tweede kladversie van de derde poging" deze avond door te sturen. In de plaats van een marathon begint dit toch wel op een (omgekeerde?) processie van Echternach te lijken en ik stel me serieus vragen bij het nut van al die tijdsinvestering. Nu goed, ik heb me voorgenomen om nog een derde poging te wagen en daarna, al naar gelang van het antwoord, een serieus reflectiemoment in te lassen.

Inge

Erika en Paola: spelen met water in de zomer 2006

Er zijn zo van die dagen dat ne mens graag eens met God een klapke zou doen...

Zo een dag was het gisteren weer... Waarom gaat een pasgeboren kindje van drie dagen oud, heel gewenst en gekoesterd na drie zwangerschappen die niet verder dan 14 weken raakten, dood, zonder enig teken, dood in het wiegje...? We waren allemaal zo blij toen vorige week, weliswaar hals over kop want zwangerschapsvergiftiging deed haar intrede, het kindje goed geboren werd. Die intense blijdschap werd abrupt afgebroken, afgesneden, met een mokerslag de kop ingedrukt. En nu? Alleen verdriet en vertwijfeling en onbegrip. Nu zou ik toch graag eens een klapke met God doen want woorden en hersencellen schieten hier tekort. Er rest alleen nog een leegte, een groot zwart gat. Ik voel me opnieuw zoals het was toen het kindje van Mayra stierf. Nochtans blijft dit verhaal mijn mooiste kerstverhaal...

Life goes on. Toch wordt het soms weinig of niet gewaardeerd. De laatste tijd zijn zelf ondernomen en soms mislukte abortussen "in" in Pomasqui. Misoprostol kan je hier om de hoek kopen, dus "waarom zou ik anticonceptie gebruiken?" Of zoals Luis Enrique, vader van vijf kinderen, zonder werk, de dag voorbij laten gaan zittend op de stoep, antwoordde toen ik hem vroeg welke dromen hij dan toch voor zijn kinderen zou hebben: "Ikke... dromen... niets... 'k zou 't niet weten... kinderen komen... kinderen gaan... eentje meer of minder... dat komt er toch niet op aan..." Dan blijft ne mens aan zijne stoel genageld. Wat moet je dan nog zeggen of doen? Voortdoen? Ja, want zelfs al begrijpen we het niet, alles heeft toch zin, of niet? Zijn kinderen zijn mooie kinderen met veel talenten. Misschien is het onze taak om er toch enkelen van te helpen ontwikkelen in alle grijze grauwhed en geweld van hun dagelijks leven...

Life goes on. In alle mogelijke vormen, soms ook tot in het absurde toe. Wat dacht je bijvoorbeeld van een neusoperatie als geschenk voor een vijftienjarig meisje? Dat is nu de grote mode in de klas van Lien die er gelukkig goed mee kan lachen en zegt dat het allemaal "plastieken" meisjes zijn.

Leven. Gelukkig vaak ook heel mooi want in alle verdriet toch nog mooie dingen zien is soms de enige manier van overleven en een gave die we dankbaar gebruiken. Zo kwam Nancy gisteren naar de consultatie. Ze is nu 21 en haar dochtertje twee en een half. Haar man overleed vorige zomer. Haar kindje kreeg een hersenontsteking na een vroegtijdige mazelenvaccinatie (lang leve de Wereldgezondheidsorganisatie met haar doorgedreven (overdreven?) vaccinatiepolitiek!!!). Sayra kan niet meer zien en kan zich niet bewegen, ze is bijna bewusteloos. Heel erg. Elke dag een beetje erger. Het is echter niet alleen erg want het is ook mooi om te zien hoe Nancy voor het kindje blijft zorgen, haar haar in kunstige vlechtjes legt, haar haar mooie schoentjes aandoet en haar koestert. Voor hoe lang nog? Dat weet gene mens.

En tegelijkertijd zijn er dan ook nog Rosita en Jocelyn, een jonge vrouw en een meisje van zes, allebei met zware intellectuele beperking. Voor beiden wordt niet goed gezorgd, ze worden de hele dag door achtergelaten in een kamertje, met een papfles of een kom brokkenpap. Ze zitten of liggen er verweesd, vuil en stinkend bij. Nu en dan komen ze een half uurtje naar de snoezelruimte. Ook dit is leven.

Leven in alle mogelijke vormen, soms ook heel irritant. Bijvoorbeeld wanneer we ons

opnieuw door het verkeer moeten zwoegen. Dat verkeer wordt immers altijd maar meer en meer in de war gestuurd door “gsm-ende en fluitende armzwaaiers”, een kersvers regiment jonge verkeersagenten dat de stad onveilig maakt. Misschien en hopelijk beschermt hun “pizzahut-kepi” hen toch een beetje tegen al dat gefluit. Anders wordt binnen een tiental jaar doofheid een groot probleem voor de volksgezondheid.

Gelukkig is er ook nog heel boeiend en dankbaar leven want door veel te zoeken en te studeren mogen we nu en dan toch eens de spijker op de kop slaan. Zoals bij Cristian, een jongen van 22 met autisme. Hij slaapt hoogstens twee uur per nacht, stampst vaak hard op de grond, spuwt constant en overal, maakt rare geluiden, al zo'n zes maanden lang. En ondertussen werd hij mager en bleek, heel mager en bleek. Hij werd in het ziekenhuis gecatalogeerd als een psychiatrische patiënt en behandeld met antipsychotica en slaapmiddelen. Nu blijken deze symptomen een teken te zijn van een ernstige maag- en slokdarmontsteking. Hij kan het alleen niet zeggen dat hij daar pijn heeft en bijna niet meer kan slikken. Hij reageert heel goed op een proefbehandeling die we instelden en at de tweede of derde dag de koelkast bijna leeg.

So life goes on. Ook in verband met de presidentiële belofte, zelfs al lijkt dit een (omgekeerde?) processie van Echternach. We kregen ondertussen al heel veel "staatsbezoeken" die jammer genoeg vaak meer op inspecties en autoritaire controles lijken dan op het minzaam zoeken naar vruchtbare samenwerking. Die sjampetters blijken echt kampioenen in pingpongspelen te zijn want “zolang de anderen van dit of dat ministerie of van de stad dit of dat niet doen, kunnen wij ook niets doen...” We hebben ook weer honderdduizend papieren en bewijzen en toelatingen nodig. Ik dacht dat deze situatie alleen zo was bij de vreemdelingendienst (herinner je je nog mijn visumperikelen van vorig jaar?) maar jammer genoeg is dit blijkbaar de algemene gang van zaken. “Ah ja, dan hebben weer meer mensen werk”, zou je durven denken maar of het zinvol werk is, dat is de grote vraag. Nu goed, we leerden ondertussen dat geduld een schone deugd is en terwijl die ministeriemensen " bezig zijn", "doen wij voort". Ik krijg er in ieder geval gratis voor niets inspiratie door voor nieuwe vertelselkes en ik zal hiervoor als toepasselijk pseudoniem “don Quichote de la Mancha” gebruiken.

Ik zeg het steeds maar weer: we begrijpen er geen snars van, alleszins de essentie ontsnapt ons totaal. En ik weet nochtans wel – of wil en moet blijven geloven – dat die essentie er is en dat alles zin heeft. Ik zal aan Willem Vermandere eens dat telefoonnummer van God vragen. Wie weet neemt hij de telefoon op. En als hij dat doet, dan vertel ik jullie onmiddellijk wat hij gezegd heeft.

Lieve groeten.

Inge
6 juni 2014

Verslag van een Bezoek

Even mezelf voorstellen: ik ben Dany Taelman, 61,5 jaar en sedert 2 jaar met pensioen. Ik was werkzaam als sociaal verpleegkundige in Kind en Gezin te Menen waar ik veel gewerkt heb met kansarme gezinnen, met asielzoekers, met allochtonen.

Toen ik met pensioen ging had ik 2 dromen :

- ✓ te voet naar Santiago de Compostella trekken vanuit Cahors : dit heb ik vorig jaar gedaan.
- ✓ nog eens naar Ecuador komen om in Taporì te werken: aan die tweede droom ben ik nu bezig...

Ik was in 1983 in Ecuador op reis en op bezoek bij familie die hier 4 jaar gewerkt heeft. Een aantal maanden voor mijn afreis had Inge een 2-tal weken in Menen enkele consultaties en huisbezoeken met mij meegevolgd: ze zat toen met het idee om hier (in Ecuador) ook iets dergelijks als Kind en Gezin op te starten, zij het op kleine schaal.

En kijk nu waar Inge nu staat: bij een prachtig centrum: "Taporì". Multidisciplinair centrum waar men heel veel naar mensen luistert.

Op zaterdag 3 mei ben ik hier aangekomen, opgewacht door Inge en Amelie. Onderweg naar Zambiza zag ik dat de wegen toch veel verbeterd waren, maar die indruk zou snel veranderen. Aangekomen bij Inge thuis was er een warm welkom, gezellig huis, prachtig gelegen en met een tuin : je zou er blijven naar kijken, en wat nog méér?, een Mont Ventoux?,neen , de vulkaan de Cayambe in de verte..... Een warm huis, met 4 opgroeiende dochters om u tegen te zeggen, een viersterrenhotel en zeker een vijfsterrenrestaurant: wat geniet ik hier van mijn verblijf.

Op maandag voor het eerst naar Taporì: dwz. om 5u45 uit de veren, om 6u20 aan het ontbijt en om 6u45 vertrekken.....om 7u20 aankomst in Pomasqui waar Yvonne de verpleegster , een crème van een madam al klaarstond om samen met Inge overdracht van info te doen.

Om 8u de eerste patiënte ! Onzeker zat ik naast Inge, niet wetende wat er me allemaal te wachten zou staan, wel wetende dat mijn Spaans niet zo goed is. Er waren zwangeren, moeders met echt zieke kinderen (ik dacht dat ik wist wat een groene snottebel was, maar hier heb ik pas echte groene snottebellen gezien) . Er is hier echt een epidemie van virale infecties geweest met kindjes aan de aerosol, maar die krijgen ze niet thuis, wel hier in Taporì: ze komen 2x per dag langs en Yvonne geeft de behandeling. De mama's komen soms van ver om hun kinderen te laten behandelen. Kinderen worden hier bijna altijd op de arm gedragen, kinderwagens of buggy's zijn er niet.

Soms komt de ganse familie mee, er is 1 iemand die een afspraak heeft maar terwijl ze er toch zijn, wordt er nog vanalles gevraagd of een verhaal verteld. Gelukkig kan Inge de mensen soms doorverwijzen naar een volgende dag of volgende week. Wat hier heel fijn is, de patiënten omhelzen ' doctorita ' Inge bij het binnekomen en verlaten van de consultatie, er is een zeer hartelijke band tussen hen, alhoewel Inge moeilijke gesprekken niet uit de weg gaat.

In de namiddag komen de kinderen toe voor de huiswerkklas. Ik keek er naar uit om te helpen: het is hier dan een drukke bedoening, kinderen spelen op het speelpleintje, knikkeren op het grasplein en van 15u30 tot 18 u krijgen ze begeleiding bij hun

DE KRACHT VAN VROUWEN , DRAAGKRACHT VAN KINDEREN

huis taken, of de kans om iets op te zoeken in boeken of op de computer, hebben ze de gelegenheid om een boek te lezen of te knutselen. Maar helaas dit was niet voor mij weggelegd, mijn Spaans is onvoldoende. De kinderen vonden mijn taaltje grappig en wilden Engels van mij leren. Deze kinderen die soms in moeilijke omstandigheden, met vele familieleden samenwonen in een klein huisje zijn zo vrolijk en blij dat ik mij afvraag met mijn Westers denken waar die kinderen de draagkracht vandaan halen, waar zit hun verdriet en pijn ? Ze knuffelen graag: is dit voor mij een boodschap ? Ik kan mij zo gelukkig en terzelve tijd zo verdrietig voelen als ik ze zie lachen bij dat knuffelen.....

De dagen waarop er geen consultatie is, werk ik mee in het Centro Infantil, het kinderdagverblijf. Daar komen dagelijks kinderen met verschillende aandoeningen en beperkingen zoals syndroom van down, autisme, schildklierprobleem. Bovendien zijn er verschillende leeftijden,. Ik heb absolute bewondering voor Diana, Ruth en Betty die er halftijds werken. Het is een vreugde om er te mogen meehelpen. In de groep moet ieder kind anders aangepakt worden, op een andere manier iets bijgeleerd worden. Elk op een andere manier zijn voeding krijgen. Gelukkig komt ook Eveline de logopediste helpen als het etenstijd is. De kinderen van het kinderdagverblijf volgen ook therapie bij Patricio, de fysiotherapeut.

Bij alle hulpverleners staan de kinderen op de eerste plaats en samen met de kinderen maken ze iets moois van Taporí.

Ik zou nog veel kunnen vertellen, ook heel droevige verhalen: vorige week vrijdag is er een baby van 3 dagen gestorven; een vrouw die moest bevallen werd doorgestuurd naar een ander ziekenhuis; een oma die de zorg voor de ganse familie opneemt; vandaag een aanmelding van een nieuw gezin met een baby met handicap door slechte zorg na de bevalling in een polikliniek; tieners van 13, 14 jaar die zwanger zijn en zich geen toekomst kunnen voorstellen.....ga zo maar door, ik kan de lijst nog heel erg lang maken, maar daar wil en kan ik niet over schrijven, het maakt me boos, verdrietig en een gevoel van onmacht overheerst.

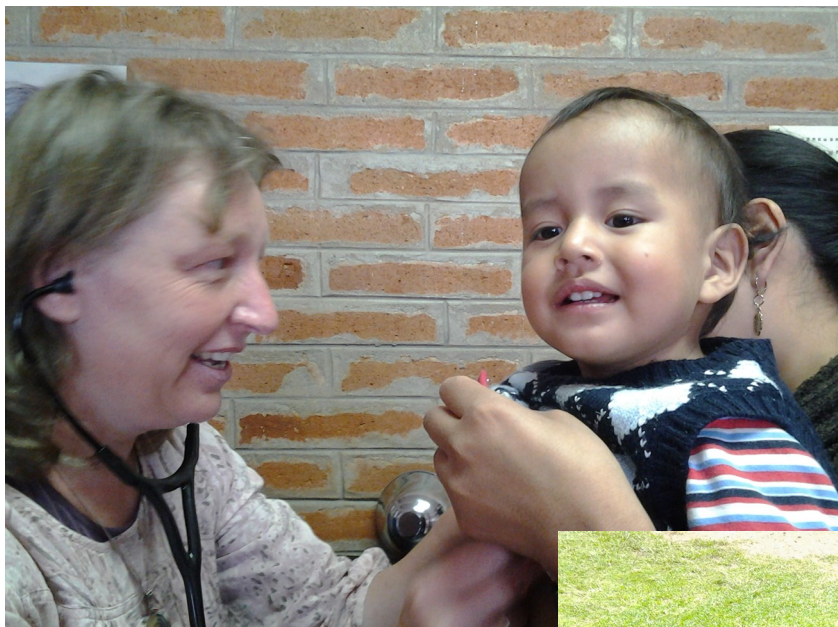
Ik moet hier dikwijls aan de titel van een van de voorstellingen van Agnes Bruneel denken : de kracht van vrouwen in oorlog en vrede .

- ✓ de kracht van Inge, de trekker van TAPORÍ, die ondanks alles onvermoeibaar doorzet.....
- ✓ de kracht van de moeders, grootmoeders, de jonge moeders, om toch door te gaande kracht van de hulpverleners hier (de meeste zijn vrouwen) om met beperkte middelen ieder kind te begeleiden
- ✓ de kracht van de voorzitter Christina om steeds creatief met alles om te springen en goed de touwtjes in handen te hebben
- ✓ Ik heb een uitermate bewondering voor de draagkracht van de kinderen, hun glimlach, hun spontaniteit.....dit neem ik mee als ik volgende week vrijdag richting België vlieg....

Adios Taporí : un ama e vida !

Juni 2014
Dany

TAPORI IN BEELD

**Matthias
op consultatie**

**Verzorgster Betty en
Giovanni**

Of via Google met de
trefwoorden
“Taporí”,
“Presentatie” en
“Youtube”

Wat Is Taporí ? Presentatievideo op Youtube: http://youtu.be/U-4-aA_AEz0

Kokkin Monica met Soep, Soep en nog eens Soep

Vorbereiding van de dia de Familia

Supercontente Giovanni bij de Oefensessie

DJ'S! KUBB-TORNOOI!
 WORKSHOPS! SFEER!
 SPEL! SCHRIJF
 19 / 04 / 2014
KOETSHUIS, GEMEENTEPARK, HALLE-ZOERSEL
 ALVAST IN JE AGENDA!
 LIVE BAND! ETEN!
 BOERENGOLF! ARTESANÍA!
 KINDERANIMATIE!

Malle : een week na de Benefiet.....je moet dat eens lezen!!!!

Sofia Vanneste, machiniste en xxxxx , de 'treinbegeleiders'

Een week na datum kunnen we vaststellen dat jullie ongelofelijk waren en samen hebben gezorgd voor een winstbedrag van !! € 8.535,75 !!. Hier hadden we enkel van kunnen dromen!

Inge Debrouwere, die jullie op het einde van onderstaand filmpje zien, trok in 1993 als pas afgestudeerde huisarts naar Ecuador, voor de liefde. Ze zocht werk waarin ze haar talenten kon gebruiken in het helpen van die mensen die het net nodig hebben. Zij startte daar het Tapori-project, en bouwt er samen met haar man Saulo en hun 4 dochtertjes haar leven uit ten dienste van de armsten. Zij stuurde ons zaterdagavond een mailtje en dat willen we graag delen met jullie:

Inge tussendoor

Dag lieve mensen allemaal,

we waren de ganse dag in gedachten bij jullie, soms wat ongemakkelijk omdat we mee de handen uit de mouwen wilden steken... En daarnet ontving ik van papa en mama al de eerste reacties en foto's. Ze schrijven heel ontroerd over de verrassing en zijn ondersteboven van het zien van zoveel enthousiasme: "de wonderen zijn de wereld nog niet uit", schrijft papa diezelfde avond nog.

Inderdaad... we blijven in wonderen en in engelen geloven... Jullie worden gedreven door ons... en wij door jullie, allemaal op zoek naar een beter, blijer en mooier leven voor wie het niet zo goed heeft. Als dit geen mooi Pasen is...

Ik kan niet genoeg zeggen hoe dankbaar we jullie allemaal zijn en wil bij deze nog mijn laatste zinnetje van de video herhalen...: dat het mooiste van alles is dat we er zoveel vrienden bij krijgen.

Lieve groeten van over zee.

Inge

Danken doet deugd en 't is welgemeend!!!!!!

IEDEREEN die aanwezig was en van de benefiet een onvergetelijke dag heeft gemaakt!

- ✓ Steven Berghmans, de enorm geëngageerde P.A.-man, die er voor zorgde dat de muziek haar-scherp was en de sfeer vanaf het begin goed zat
- ✓ Stijn van Nirotrans, om zo geduldig en handig de oplegger te manouvreren door het park en Samira van Nirotrans om dit allemaal in goede banen te leiden
- ✓ Dirk, om de paaltjes van de gemeente op professionele wijze te verwijderen zodat de oplegger door kon rijden
- ✓ Jo, Jente, Wim, Naomi, Annelies, Petra, Randolph en de circusartiesten van Spelati om alle aanwezige kinderen een onvergetelijke namiddag te bezorgen
- ✓ Condos, Een groep muzikanten, Bart & Inge, BAM!, Wasted Nights, FoNK, The String Singers, DJ Boesclub, Komissar, Pink Pussy & Mombasta voor de fantastische live-muziek Jan, Ingrid en Paul om de overheerlijke spaghetti en chili con carne te bereiden
- ✓ Iedereen die een kubbset heeft uitgeleend
- ✓ Pat, die zijn boedelbak uitleende en waarmee we heel de kempen konden rondrijden om gerief te halen
- ✓ Emma, om als vrolijke paashaas rond te huppelen
- ✓ onze 19 sponsors: Tine's Stoof, AID Architecten, Whiskyshop Dims Dram, Bloemisterij Bogaerts, Bouw- en tuincentra Hilfra, De Kasteelhoeve, Nirotrans, café XL, bvba Geert Vyncke, Nieuwe Wereld-wijnen, Zoersel Wereldraad, Westmalle Trappist, Crelan, Belfius, Cocoon, Kantoor Walter Peeters, AXA, Slagerij DeTram, Spar Janssens L.
- ✓ Agnes Bruneel, voor haar prachtige en gepassioneerde poëzie-opreden
- ✓ Iedereen die een shift heeft gedaan, heeft bijgesprongen wanneer nodig en materiaal heeft uitgeleend

ENKELE CIJFERS DIE DE MOEITE WAARD ZIJN:

1800 pintjes werden er gedronken — 90 flessen rosé werden er geledigd — 384 mensen hebben gegeten—...maar er bleven er ook wel wat op hun honger zitten—24 kubbploegen & 16 boerengolf, goed voor 160 gelukkige volwassenen—3 tijdelijke stroompannes—12 organisatoren, 5 keer zoveel vrijwilligers—7 tenten—208 empanadas—200 pannenkoeken—10.000 bonnetjes verkocht—25 vrijwilligers die samen 50 desserts maakten—36 muzikanten en 7 dj's, goed voor 12 uur live muziek van 15u30 tot 03u30.—12 mensen die workshops zijn komen geven—ongeveer 200 parkeerplaatsen tekort—150 kindjes die geknutseld, gejongleerd, gekookt of/en getrommeld hebben—ongeveer 600 aanwezigen waarvan de jongste nog geboren moet worden (3de maand zwangerschap) en de oudste 89 jaar is, stuk voor stuk gingen ze naar huis met een brede glimlach!

BEDANKT VOOR JULLIE KOMST EN DE PRACHTIGE WINST!

Jade, Stein, Zoë, Kristien, Betty, Stef, Ria, Philip, Evelien, Lieven, Sofia

✓ **vogel van papier**

Vragen of opmerkingen bij
De ouders van Inge:
Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30 8560 Moorsele

Telefoon: (056) 41 43 68
nieuw emailadres vanaf juni 2011
E-mail: edebrall@telenet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Calle de 11 febrero y Espejo s n
Zambiza - Quito -Ecuador
Tel 00 59 32 288 62 29

Tel 00 59 32 288 62 29
inge.debrouwere@gmail.com

De naam "**Tapori**" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

Deze en bijna alle oudere vogels op het net:
<http://users.telenet.be/koen.vaneygen1/vogel/>

TAPORI—ECUADORAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 40,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

BE21 0000 7186 7603
Kontinenten vzw — Bosdreef 20— 8820 Torhout
Tel.: 050/74 56 52 of 050/74 56 50
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador (Kontinenten krijgt voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

BE85 0832 5208 3906
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terechtkomen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven , heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@telenet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)